

neb veřejný prodej, zde pak složení na soudě. Za to péče řádného živnostníka článku 343 obch. zák. a pečlivost §u 1061 obč. zák. jest v podstatě totéž: péče řádného hospodáře. Tím není řečeno, že v rámci této abstraktní formule vypadne uschování pro zboží vždy stejně výhodně. Přijdeť na to, jak je prodatel jako řádný hospodář ve své živnosti zařízen: je-li to obchodník, bude to péče řádného obchodníka, je-li řemeslníkem, péče řádného řemeslníka, a tak dále podle toho, čím jest, je-li zemědělcem, bude to různé, je-li velkostatkářem nebo malozemědělcem (chalupníkem), neboť velkostatkář jako řádný hospodář bude zpravidla zařízen a moci býti zařízen podobně jako obchodník, jenž má náležitá skladiště, což od malozemědělce žádati nelze. To vše se rázem osvětlí, vezme-li se v úvahu předpis §u 2—4 něm. obch. zák. V projednávaném případě ručil tedy žalobce dle čl. 343 obch. zák. za péči řádného živnostníka, t. j. řádného lesního hospodáře. Že ji porušil, uznává sám. První soudce zjistil, že kůra, úplně vyschlá, byla narovnána do hranic a tam ponechána i v době deště, až se tak zkazila, že se nehodí k výrobě třísla, k níž ji žalovaný koupil, a může se jí použití jen k topení, teprve v říjnu že část odvezena do stodoly, kde srovnána do hranice, která se však sesula, takže 14. prosince (1923) byla nalezena veskrz mokrá a plesnivá, k výrobě třísla nepotřebná, a že zkáza ta nastala již v lese, nikoli teprve ve stodole, konečně že druhá část (zbytek) zůstala ležeti venku v lese. Toto zjištění nebylo žalobcem v odvolání napadeno, neboť odvolací důvod nesprávného ocenění důkazů týkal se jiných skutečností, ba žalobce v dovolací odpovědi mlčky doznává, že kůru ponechal jejímu osudu, nijak se o ni nestaraje, sváděje zkázu na neodebrání zboží, na prodlení žalovaného a odvozuje z něho osvobození od vší péče. Avšak prodlením žalovaného nebyl žalobce, když nepoužil práva čl. 343 obch. zák., dáti zboží na skládku nebo je veřejně prodati, nýbrž je podržel ve vlastní úschově — sprostěn z povinnosti, zboží dodati a to zboží prostředního druhu a jakosti (čl. 335 obch. zák.) a nemůže tedy žádati zaplacení kupní ceny, když se nabízí odevzdati ono zboží zkažené a nepotřebné, jež za plnění vůbec považovati nelze, a k plnění řádnému se vůbec nenabídl (§ 1052 obč. zák.) a dokonce ani se nabídnouti nemůže, protože předmětem plnění byla všechna kůra, vyrobená v roce 1923, tou jeť však právě ona zkažená, která za plnění uznána býti nemůže, tak že možno i dlužnou věc vyříditi konečně, jak to také obě strany dle obsahu spisů a svých návrhů mají na mysli.

Čís. 4948.

Zrušil-li rekursní soud k rekursu strany, napadající výrok o útratách, usnesení prvního soudu pro zmatečnost, a rekurs poukázal na toto usnesení, jest do tohoto usnesení přípustným rekurs.

Prohlásil-li žalobce, že bere žalobu zpět, s výhradou jejího opětného podání a soud to vzal na vědomost a doručil podání oběma stranám, nemůže napotom, vyřizuje otázku útrat, prohlásiti řízení za zmatečné dle §u 7 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1925, R II 91/25.)

Žalobkyně podala žalobu na pozůstalost Josefa H-a, zastoupenou přihlášenou dědičkou Terezií H-ovou. Žaloba ta byla Terezii H-ové doručena, tato však v žalobní odpovědi oznámila, že se k dědictví po Josefu H-ovi dosud nepřihlásila a že k zastoupení jeho pozůstalosti není oprávněna. Soud první stolice nařídil žalobkyni, by zjištěný nedostatek odstranila. Žalobkyně tak do dané lhůty neučinila (§ 1 c. ř. s.), nýbrž vzala žalobu zpět. Žalovaná pozůstalost podala po té návrh, by jí byly přisouzeny útraty. Do usnesení prvního soudu o tomto návrhu vznesly obě strany stížnost. Rekursní soud k těmto stížnostem zrušil napadené usnesení a předchozí řízení jako zmatečné, ježto v něm byla žalovaná pozůstalost nedostatečně zastoupena (§ 7 c. ř. s.) a spor vůči ní nebyl vlastně ani zahájen.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by nehledě k vyslovenému důvodu zrušení rozhodl o rekursech obou stran.

Důvody:

Rekursní soud na rekursy obou stran zrušil usnesení prvního soudu i s předchozím řízením jako zmatečné, odkávav obě strany s jejich rekursy na toto rozhodnutí. Tím mínil zřejmě vyjádřiti, že následkem zrušení staly se oba rekursy bezpředmětnými. Nezabýval se tedy rekursní soud ve výroku svého rozhodnutí vůbec otázkou útrat, takže dovolacímu rekursu, pokud napadá zrušení prvního usnesení i s předchozím řízením, domáhaje se toho, že rekursní soud měl rekurs žalované strany věcně vyřídit, není na závadu ustanovení Šu 528 c. ř. s. a dovolací rekurs sluší pokládati dle zákona za přípustný. Kdyby rozhodnutí rekursního soudu bylo správným, bylo jen třeba odůvodniti, proč usnesení a řízení mu v první stolici předcházející je zmatečným, a nebylo na místě obírat se také úvahami o tom, že žalované straně nepřísluší nárok na útraty vůbec. Napadené usnesení ve svém výroku není však po zákonu odůvodněno. Dle Šu 237 c. ř. s. má zpětvzetí žaloby za následek, že žaloba se pokládá, jako by nebyla bývala podána. Prohlášení žalující strany, že běře žalobu zpět, ačkoliv s výhradou opětného podání, bylo soudem prostě vzato k vědomosti, bylo však oběma stranám doručeno a stalo se pravoplatným. Následkem toho neměl již soud první stolice ani důvodu ani vůbec možnosti, by prohlásil řízení za zmatečné ve smyslu Šu 7 c. ř. s. a to právě v důsledku zákonného ustanovení, že byla-li žaloba vzata zpět, považuje se jako nepodaná. Proto nebyl ani soud druhé stolice důsledkem toho oprávněn, by z úřední moci k podaným rekursům prohlásil usnesení prvního soudu, jakož i předcházející řízení za zmatečné, nýbrž měl o rekursech stran do usnesení prvního soudu rozhodnouti. Bylo proto třeba přiznati dovolacímu rekursu oprávněnost, pokud jeho vývody v tomto směru napadají usnesení druhé stolice.

Čís. 4949.

Zákony o obnově drobných zemědělských pachtů vztahují se pouze na zemědělské pozemky, propachtované k účelům zemědělským.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1925, R II 120/25.)